

er blevet helt eller delvis fritaget for vejbidraget, senere opnår en sådan adgang til vejen eller udnyttelse af ejendommen, at vejbidrag helt eller delvis kunne pålægges ham efter de almindelige regler, finder disse anvendelse, om fornødent reduceret i forhold til den forløbne del af 20 års perioden, svarende til den i § 7 omhandlede.

Til § 10 (udkast § 6, stk. 1, 2. pkt.):

Efter hovedreglen i § 3 pålægges vejbidraget ejerne af de til vejen grænsende grunde. Da der i praksis har vist sig trang til i visse tilfælde at kunne pålægge vejbidrag for flere veje under ét, foreslås der i modsætning til, hvad der gælder efter 1857-loven, gjort en undtagelse fra hovedreglen således, at vejbidrag kan pålægges for flere veje under ét, men kun, når disse færdselsmæssigt udgør en enhed. Begrundelsen for den foreslåede ændring er dels den dermed forbundne administrative lettelse, dels at det i mange tilfælde beror på tilfældigheder, om sådanne veje, som udgør en færdselsmæssig enhed, betragtes som én eller flere veje.

Til § 11 (udkast § 6, stk. 2-4):

Med hensyn til den nærmere fordeling mellem lodsejere af vejbidragene foreskriver § 4 i 1857-loven, at kommunen herved bør tage hensyn til ejendommens facadelængde og ejendomsværdi. De fleste vejvedtægter for de tidligere købstæder foreskriver tillige, at der bør tages hensyn til måden, hvorpå ejendommene benyttes, medens en del vejvedtægter for bymæssige kommuner endvidere angiver, at der bør henses til størrelsen af ejendommens arealer.

Da størrelsen af vejbidraget for de enkelte ejendomme bør afhænge af den betydning, vejen har for disse, foreslås det i *stk. 1*, at vejbidraget skal fordeles efter ejendommens facadelængde, størrelsen af ejendommens areal og måden, hvorpå ejendommene benyttes. Da ejendommens udnyttelse normalt også giver sig udslag i ejendomsværdien, foreslås der givet kommunerne valgfrihed mellem at anvende udnyttelseskriteriet og ejendomsværdikriteriet. Dette gælder dog ikke ejendomme, der er fritaget for vurdering eller ikke er ansat til ejendomsværdi. Hvis ejendomsværdikriteriet i øvrigt benyttes, foreslås der i *stk. 3* også gjort undtagelse for de tilfælde, hvor arbejdets udførelse skyldes betydelig eller tung færdsel fra enkelte ejendomme ved vejen, da ejendomsværdikriteriet i sådanne tilfælde ikke altid vil give de fornødne korrektioner i bidragsfordelingen. Det foreslås derfor, at der, hvis ejendomskriteriet i sådanne tilfælde anvendes, forlods skal pålægges ejerne af de pågældende ejen-

domme med betydelig eller tung færdsel et passende særligt bidrag, inden grundejernes anpart af de øvrige udgifter fordeles.

Efter den hidtidige lovgivning har det været overladt til kommunerne selv at fastsætte, i hvilket forhold de ville anvende de forskellige i loven og vejvedtægterne fastsatte fordelingskriterier. Det har således ikke været ulovligt, hvis en kommune nøjedes med at anvende et enkelt af disse kriterier. Ministeriet og amtsrådene har dog som klageinstanser undertiden pålagt kommunerne at ændre fordelingen således, at flere kriterier blev bragt til anvendelse, idet benyttelse alene af et enkelt fordelingskriterium ikke sjældent giver uretfærdige resultater. Under hensyn hertil foreslås det, at de tre oven for angivne fordelingskriterier, areal, facadelængde og benyttelse (ejendomsværdi), principielt bør anvendes i alle tilfælde.

Da det ikke kan anses for muligt at fastsætte en ganske bestemt vægt, hvormed disse kriterier undtagelsesfrit skal indgå i bidragsfordelingen, foreslås det i *stk. 2* at vejbestyrelserne skal være pligtig at anvende de enkelte kriterier med en vis mindste vægt (facadelængde 10 pct., benyttelse eller ejendomsværdi 25 pct. og areal 25 pct.).

I visse tilfælde må det anses for uønskeligt at anvende en flerhed af kriterier, da det hyppigt følger af bestemmelser i henhold til byplan- eller bygge Lovgivningen, at samtlige ejendomme ved en vej skal udnyttes på ganske ensartet måde. Det foreslås derfor i *stk. 4*, at vejbestyrelserne i sådanne tilfælde kan nøjes med et enkelt kriterium ved bidragsfordelingen, nemlig størrelsen af ejendommens arealer. Det foreslås samtidig i § 16, stk. 2, at ejerne af ubebyggede grunde, der ikke udnyttes erhvervsmæssigt, i sådanne tilfælde kan forlange, at betalingspligten for en trediedel af bidraget udskydes for et åremål af indtil 10 år.

Samme ret foreslås i § 16, stk. 2, tillagt ejerne af grunde, der er bebygget med én- eller tofamiliehuse, for den del af arealet, der overstiger 1400 m².

Overensstemmende med ministeriets hidtidige praksis som klageinstans foreslås det i *stk. 5*, at der for hjørnegrunde og andre grunde, som har facade mod mere end én vej, kun beregnes et passende reduceret vejbidrag. Pålæg af fuldt bidrag til de to eller flere veje, hvortil en sådan ejendom grænser, ville nemlig blive for tyngende for ejendommens ejer. På grund af forholdenes forskellighed i de enkelte tilfælde er der ikke stillet forslag om nogen fast procentsats, hvormed bidraget i alle tilfælde skal nedsættes. Ligeledes i overensstemmelse med hidtidig praksis foreslås det, at „hjørnegrundsreglen“ ikke skal komme til anvendelse med hensyn til facade-